

Κατὰ πληθ. μεταφ., τὰ διαβολικῶς ἤτοι ἀδίκως συνα-
χθέντα κέρδη: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαδέματα κι ἀνεμοσκορ-
πίσματα (τὰ ἀδίκως συναχθέντα κέρδη δὲν εἶναι σταθερά).
Πβ. ἀδικομάζωμα, ἀνεμομάζεμα, ἀνεμομάζωμα,
ἀνεμοσπόρισμα καὶ ἀνεμομάζωτος, ἀνεμοσώ-
ρευτος.

ἀνεμομάζεμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μάζεμα.

Ἀνεμομάδεμα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζέματα
διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωμα τό, σὺνηθ. ἀνιμουμάζουμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μάζωμα.

Ἀνεμομάδεμα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα
διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωτος ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ. ἀνεμομάζωχτος
Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ἐπίθ. *μαζωτός
<μαζώνω, παρ' ὃ καὶ μαζώνω.

Ὁ ὑπὸ τοῦ διαβόλου συλλεγόμενος, ἐπὶ ἀδίκου κέρδους:
Παροιμ. φρ. Ἀνεμομάζωχτα διαβολοσκορπίστα (τὰ ἀδίκως
ἀποκτηθέντα κακῶς ἐξαφανίζονται). Συνών. ἀνεμοσώ-
ρευτος. Πβ. ἀδικομάζωτος, ἀνεμομάδεμα.

ἀνεμομασῶ ἀμάρτ. ἀνιμουμασῶ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Κινῶ τὴν σιαγόνα οἰονεὶ μασῶν χωρὶς νὰ ἔχω τροφήν
ἐντὸς τοῦ στόματος.

ἀνεμομιλῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀνεμολογῶ, ὁ ἰδ.

ἀνεμομπουμπούλα ἡ, ΛΜαβίλ. Ἔργα 50

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπουμπούλα (ἰδ. ἀναπαμπού-
λα), εἰς ὃ ὑπείσθληθεν ὡς α' συνθετ. ἀντὶ τῆς προθ. ἀνὰ
τὸ οὐσ. ἄνεμος.

Ἀνεμοζάλη, θύελλα: Βγαίνουν στριμωχτὰ οὐρλιάζοντας
τῆς ἀνεμομπουμπούλας τὰ ξωτικά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνε-
μικός Β1.

ἀνεμομύλι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμόμυλος.

Ἀνεμόμυλος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἀπάνω 'πὸ τοῖς πλάτες του τρεῖ' ἀνεμομύλια 'λέθαν
κι ἀπάνω 'ς τοῖς κουτάλες του τρεῖ' ἀντρόννα κοιμοῦτο
(ἐνν. τοῦ Διγενῆ). Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεμομύλια καὶ ὡς
τοπων. Χίος (Καρδάμ.)

ἀνεμόμυλος ὁ, κοιν. ἀνιμόμ'λους βόρ. ἰδιώμ. ἀνι-
μόβλους Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀνεμόμυλας Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) ἀνεμόμυλε Τσακων. ἡμιμόμονλο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μύλος.

Μύλος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενος: Φρ. Γυρίζει ἢ εἶναι
σὰν τὸν ἀνεμόμυλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀστάτου χαρακτηρῶς).
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

***ἀνεμονεραῖδα** ἡ, ἀνεμοραῖδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ νεραῖδα. Εἰς τὸ ἀνεμο-
ραῖδα ἐξέπεσε τὸ νε κατ' ἀνομ.

Νεραῖδα (διὰ τὴν σημ. τοῦ α' συνθετ. ἄνεμος ἰδ.
ἀνεμικός Β1 καὶ 1β-γ): Μὴ δὰς νὰ περνᾷς τὴ νύχτα
'ς τοοὶ ρυάκουνδοι, 'γὰ θὰ σὲ πάρουν οἱ ἀνεμοραῖδες.

ἀνεμονέρι τό, ἀμάρτ. ἀνιμονέρ' Μακεδ. (Γρεβεν.
Μάγ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ νερό.

Ἰαματικὴ πηγὴ θεραπεύουσα νοσήματα προερχόμενα
ἐξ ἐπηρείας δαιμονίων ἀνεμικῶν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀνεμοξούρι τό, Πελοπν. (Μαντίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ξοῦρος. Διὰ τὸν σχηματι-
σμὸν πβ. καλὸς καιρὸς - καλοκαίρι κττ.

Σφοδρὸς ἄνεμος, τυφὼν, ἀνεμοστρόβιλος: Ἦταν ἓνα
ἀνεμοξούρι ποῦ συνέπαιρνε κοντὰ ξύλα, πέτρες, λατούφια, ὅτι
ἀπάνταγε μπροστά του καὶ τὰ σήκωνε ψηλὰ σὰν ἀλετροπόδες
(ἐκ παραδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β1.

ἀνεμοξουριά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μαντίν.)
— Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμοξούρι.

1) Δριμύς, παγερὸς ἄνεμος Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνεμο-
ξούρι, ὁ ἰδ., Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μαντίν.) — Λεξ.
Βλαστ.: Ἐκεῖ ποῦ πέραγε ἀπὸ τὸ κομμένο νερὸ τὸν πλακώ-
νει γιὰ ἀνεμοξουριά, Θέ μεγαλοδύναμε! (ἐκ παραδ.) Μαντίν.
Ὅταν σηκώνωνται ἀνεμοξουριές ἀρπάζουν ὅτι εὗρουν μπρο-
στά τους (ἐκ παραδ.) αὐτόθι. Στὴν ἀνεμοξουριά μέσα βρί-
σκονται νεράιδες καὶ τρέχουν καὶ χορεύουν (ἐκ παραδ.)
Ἀρκαδ. || Φρ. Ἐφυγε σὰν ἀνεμοξουριά (τάχιστα) Ἡπ.
Ἐγινε ἀνεμοξουριά (ἐγίνεν ἀφαντος) Μαντίν.

ἀνεμόξυλο τό, Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ ξύλο.

1) Ράβδος κάθετος στηριζομένη ἐπὶ βάσεως, περὶ τὴν
ὁποῖαν ὡς περὶ ἄξονα στρέφεται ἡ ἀνέμη Πελοπν. (Μεσσ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος. 2) Πληθ. ἀνεμό-
ξυλα, τὰ ξύλα ἐκ τῶν ὁποίων σύγκειται ἡ ἀνέμη Κρήτ.
(Βιάνν. κ.ά.)

ἀνεμοπάλουκο τό, ἰδ. ἀνεμο- 2.

***ἀνεμοπαρμένος** ἐπίθ. ἀνιμουπαρμένους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ παρμένος μετοχ. τοῦ
ρ. παίρω.

Ὁ παθὼν ἐλαφρὰν ἡμιπληγίαν. Συνών. *ἀνεμο-
κρουγμένος.

ἀνεμοπάτης ἐπίθ. ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Οἰονεὶ ὁ πατὼν τὸν ἄνεμον, ὁ τρέχων μετέωρος καὶ
δὴ ταχύπους: Ἄσμ.

Ποῖος θέλει μαῦρον ἄλοο, μαῦρον κι ἀνεμοπάτη;
Συνών. ἀνάφτερος, ἀνεμοκνυκλοπόδης, ἀνεμοπέ-
τακας, ἀνεμοπετάχτης, ἀνεμοπόδαρος, ἀνεμόποδας,
ἀνεμοπόδης, ἀνεμοσουριασμένος (ἰδ. *ἀνεμοσου-
ριάζω). Πβ. ἀνεμοπουλλίτσι.

ἀνεμόπαχνη ἡ, Ἀθῆν. ἀνεμόπαχνο τό, ΝΠολίτ.
Ἐκλογ. 177 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πάχνη.

Φάτνη ἵππου κατασκευαζομένη ὑψηλά, εἰς τὸ ὕψος
τοῦ στήθους του ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Γυρεύει βόιδα τοῦ ζυγοῦ, φοράδα τῆς καβάλλας,
γυρεύει κι ἀνεμόπαχνο νὰ τρώῃ ἢ φοράδα μέσα
ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.

ἀνεμοπερπατῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. περπατῶ.

Βαδίζω ταχέως ὡς ἄνεμος: Ἄσμ.

Τρία ἄλογα ἔχω ἐγώ, τὸ ποῖο σ' ἀρέσει πᾶρε,
θέλεις τὸ γρίβα πᾶρε τον, θέλεις τὸ μαῦρο πᾶρε,
θέλεις τ' Ἀράπη τ' ἄλογο π' ἀνεμοπερπατάει.

ἀνεμοπέτακας ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμοπέτης καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ακας.

